

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **L. H.**
státní příslušnost Ukrajina
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2026 č. j. OAM-1206/BA-BA01-VL15-PZ-
2025, o prodloužení doby trvání zajištění

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení,

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění prodloužena do 3. 3. 2026. Žalobce namítal, že zásadní překážkou zákonnosti jeho zajištění je fakt, že není realizovatelný účel zajištění, kterým je, v konečném důsledku, jeho vyhoštění. Vyhoštění by bylo v nesouladu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Proto se domnívá, že ani jeho zajištění z tohoto důvodu nebylo od počátku zákonné, kvůli čemuž byl porušen také čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Z ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vyplývá, že účelem zajištění není pouze zajištění součinnosti v azylovém řízení. V případě posuzování zákonnosti zajištění je třeba brát v potaz také to, zda je vůbec realizovatelné „hrozící vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny“. Jeho účelem, dle jeho názoru dokonce primárním, je tedy také samotné vyhoštění cizince. Je tedy zřetelné, že konečným účelem zajištění je příprava a realizace vyhoštění cizince. Má za to, že vzhledem k naplnění důvodů v ust. § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, není vyhoštění proveditelné, a proto jeho zajištění postrádá zákonného základu. K tomu žalobce odkázal na konkrétní rozsudek Nejvyššího správního soudu, z něhož citoval. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný si neopatřil všechny podklady potřebné pro vydání rozhodnutí. Podklady, které shromáždil, posoudil nesprávně a bez vzájemného kontextu.
2. Uvedl, že je občanem Ukrajiny, považuje za notorietu, že na území Ukrajiny minimálně od února roku 2022 probíhá rozsáhlá invaze vojsk Ruské federace. Z tohoto důvodu má, v případě návratu, oprávněné obavy o své zdraví a život. Ty jsou výrazně zvýšeny tím, že je mu známo, že na Ukrajině probíhá mobilizace mužů ve věku mezi 18–60 lety. Ti jsou po počátečním výcviku posíláni na frontu na východ Ukrajiny a jsou nuceni bojovat. Dle žalobce nelze odhlédnout ani od faktu, že Česká republika, společně s dalšími zeměmi, po začátku invaze vojsk Ruské federace na Ukrajinu, zavedla pro osoby prchající před válkou speciální režim dočasné ochrany. V minulosti byl držitelem dočasné ochrany. I přesto, že o dočasnou ochranu přišel, se domnívá, že jeho nucený návrat na Ukrajinu není možný, a to z důvodu, že současná situace konstituuje důvody znemožňující vycestování dle § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Nemožnost vycestování byla v případě občanů Ukrajiny potvrzena i Ministerstvem vnitra České republiky, které dne 20. 5. 2022 vydalo závazné stanovisko, podle kterého vycestování státních příslušníků Ukrajiny na Ukrajinu není možné. V případě všech občanů Ukrajiny totiž existuje překážka vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, neboť by jim v případě návratu do vlasti mohlo hrozit skutečné nebezpečí porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
3. Žalobce žalovanému vytkl, že možností jeho vycestování se v napadeném rozhodnutí věnuje jen naprosto okrajově a shrnuje ji jednou větou, která je navíc vnitřně rozporná, neboť se v ní uvádí, že „jmenovaný sám neuvedl žádné objektivní překážky jeho vycestování do vlasti ve vztahu ke státním orgánům nebo bezpečnostním složkám země jeho původu, naopak vysloveně prohlásil, že na Ukrajině není žádným způsobem ohrožen na životě, ale je tam válka a nechce tam vycestovat“. Takové odůvodnění nelze akceptovat. Není jasné, co správní orgán myslí těmito „objektivními překážkami vycestování“, když za ně nepovažuje právě

situaci rozsáhlého útoku ruských vojsk na Ukrajinu. Není zřetelné, proč tyto objektivní překážky vztahuje právě a pouze ke „vztahu ke státním orgánům nebo bezpečnostním složkám“. Tento požadavek nevyplývá ze zákona. Hrozba skutečného nebezpečí může pocházet i od jiných aktérů, než jsou právě tito. Informace o tom, že na Ukrajině „není žádným způsobem ohrožen na životě, ale je tam válka a nechce tam vycestovat“, je jednoznačně vnitřně rozporná. Právě válečný konflikt je nebo může být ohrožením jeho života, zejména v případě, že se nachází v odvodovém věku, a že jsou osoby v jeho situaci pravidelně odváděny na frontu. Zmíněnému závaznému stanovisku se žalovaný vůbec nevěnuje a ani jej nezmiňuje.

4. Žalobce dále poznamenal, že právě z důvodů obav o své vlastní bezpečí (poznámka soudu žalobce v žalobě zcela zjevně omylem napsal nebezpečí), se rozhodl podat žádost o mezinárodní ochranu. Mluvit tedy v této situaci o tom, že hrozbu závažného nebezpečí, které jsou překážkami jeho vycestování, nepociťoval, vypovídá buď o nepochopení kontextu nebo o účelovosti posouzení.
5. Žalobce dále namítal nedostatečné posouzení možnosti využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Možností uložení obou alternativ se zabýval v napadeném rozhodnutí pouze obecně a formalisticky, přičemž odůvodnění rozhodnutí vykazuje znaky mechanického přebírání a šablonovitosti. Žalobce uvedl, že v jeho případě lze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Bydlel by a zdržoval se na adrese pobytového střediska Havířov. Na takové ubytování má nárok ve smyslu § 42 zákona o azylu. Žalovaný případně mohl uplatnit zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
6. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Žalovanému je známo dle soudobé judikatury NSS, že naplnění podmínky zajištění je při prodloužení zajištění nutno znovu vždy zvážit a že význam zajištění, kterým se odůvodnilo zajištění cizince na počátku, se může v průběhu řízení o mezinárodní ochranu měnit v závislostech na dalších skutečnostech, které vyjdou najevo. (rozsudek NSS, spis. zn. 9 Azs 147/2025). V napadeném rozhodnutí uvedl konkrétní důvod, pro který se v době vydání tohoto rozhodnutí nadále domnívá, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu, a to s přihlédnutím ke zjištěním učiněným v průběhu řízení o mezinárodní ochraně.
7. K otázce možného účinného uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu žalovaný poukázal na usnesení NSS ze dne 4. 6. 2025, č. j. 6 Azs 35/2025-23, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval: „Při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je namístě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, nebo usnesení ze dne 16. 12. 2021, č. j. 9 Azs 197/2021-43). (...) Nová skutečnost spočívající v možnosti ubytování u známého na tomto nic zásadně nemění. Judikatura potvrzuje, že možnost ubytování nepředstavuje bez dalšího důvod pro užití zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu (srov. usnesení NSS ze dne 16. 12. 2021 č. j. 4 Azs 136/2021-50).“
8. Žalovaný uvedl, že vycházel ze zmíněných kritérií. Z napadeného rozhodnutí a celého spisového materiálu, předchozího rozhodnutí o zajištění, je zřejmé, že posoudil individuální

situaci žalobce na základě všech relevantních informací vyplývajících ze správního spisu a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalovaný má za to, že nelze aplikovat mírnější opatření, protože opět zde není předpoklad, že by žalobce dodržoval zvláštní opatření a existuje zde důvodná obava, že se bude vyhýbat součinnosti v řízení o správním vyhoštění. Odkaz na rozsudek Krajského soudu v Plzni a tvrzení, že účel zajištění neplní svou funkci a vyhoštění je nerealizovatelné, je tvrzení obecné, přijaté na základě plošného názoru, nikoli na základě individuálního posouzení daného konkrétního případu v návaznosti na žalobce, a proto dle názoru žalovaného není v tomto případě odkaz na rozsudek Krajského soudu v Plzni z 4. 2. 2026, spis. zn. 33 A 4/2026, přílehlavý. Žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti. Dorozumí se ukrajinsky a česky. Ke svému náboženskému přesvědčení uvedl, že je křesťan. Politické přesvědčení nemá, nikdy nebyl členem politické strany nebo hnutí, ani nebyl politicky aktivní. Je svobodný, bezdětný. Jako místo posledního bydliště ve vlasti uvedl obec R. P. X v Zakarpatské oblasti. Na Ukrajině má jmenovaný babičku, dědu, tety, strýce a bratrance. Je s nimi v kontaktu, ale momentálně ne, jelikož u sebe nemá telefon. Příbuzní žijí v Zakarpatské oblasti. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobce není vystaven po návratu extrémní situaci a nelze obecně tvrdit, že vyhoštění není proveditelné či že neplní svou funkci. Zajištění, jak uvedeno níže, má zákonný základ a v případech, jako je žalobce, nelze hovořit v současnosti o tom, že existuje reálná nemožnost vycestování.

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhoval.
10. Ze správního spisu se podává, že rozsudkem Okresního soudu v Kroměříži ze dne 6. 10. 2025 č. j. 2 T 87/2025-392, který nabyl právní moci 6. 10. 2025, byl žalobce odsouzen pro spáchání přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů a přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku a přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců, výkon uloženého trestu byl podmíněčně odložen na zkušební dobu 24 měsíců. Současně byl žalobci uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu 18 měsíců. Dne 6. 10. 2025 bylo Okresním soudem v Kroměříži vydáno usnesení č. j. 2 T 87/2025-395, kterým byla žalobci stanovena lhůta k vycestování do 13. 10. 2025. Usnesení nabylo právní moci 6. 10. 2025. Dne 15. 10. 2025 bylo Okresním soudem v Kroměříži vydáno usnesení č. j. 2 T 87/2025-410, které nabylo právní moci téhož dne, a kterým byla žalobci lhůta k vycestování prodloužena do 16. 10. 2025. Dne 15. 10. 2025 byla vyhotovena výzva k vycestování z České republiky sp. zn. 2 T 87/2025, se kterou byl žalobce téhož dne seznámen. Dne 17. 10. 2025 byl žalobce kontrolován hlídkou policie a téhož dne byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. Do policejního protokolu o podání vysvětlení žalobce dne 17. 10. 2025 kromě svých osobních údajů na dotaz správního orgánu, proč nevycestoval po uložení trestu vyhoštění a obdržení výzvy k vycestování do 16. 10. 2025, odpověděl, že si je vědom toho, že musí odjet. Neodcestoval, protože nemá žádné peníze, ani doklady a nechce nikam jet. Cestovní pas dávno ztratil. Na policii nešel, protože by ho zajistili. Nepracuje, žije na ulici. Je svobodný. Jeho matka a sestra žijí v Kroměříži, ale není s nimi v kontaktu. Ve vlasti žije babička a děda. Na dotaz, zda mu

hrozí v případě návratu do vlasti mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest, anebo jiné vážnější nebezpečí, odpověděl, že asi ne. Z dostupných informačních systémů bylo mimo jiné zjištěno, že žalobce je evidován v informačním systému smluvních států (SIS) jako osoba, které je zakázán vstup do schengenského prostoru. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ze dne 17. 10. 2025, které téhož dne nabylo právní moci, č. j. KRPK-82984-26/ČJ-2025-190022, bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) a e) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění a současně podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba trvání zajištění na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, neboť bylo zjištěno, že dne 17. 10. 2025 žalobce pobýval na území České republiky v rozporu s pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Kroměříži č. j. 2 T 87/2025-392, nevystoupal z území na základě výzvy soudu k vycestování podle trestního řádu. Současně je evidován v informačním systému smluvních států. Bylo tedy zjištěno, že 17. 10. 2025 pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, čímž porušil povinnost stanovenou v § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců.

11. Ze správního spisu dále plyne, že 23. 10. 2025 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 10. 2025 č. j. OAM-1206/BA-BA01-B06-Z-2025, které téhož dne nabylo právní moci, byl žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, a to na 110 dnů, tedy do 9. 2. 2026 dle § 46a odst. 5 zákona o azylu. Ze správního spisu se dále podává, že rozhodnutím ze dne 28. 1. 2026 č. j. OAM-1206/BA-BA01-K07-2025 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana v žádné její formě.
12. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 4. 2. 2026 č. j. OAM-1206/BA-BA01-VL15-PZ-2025 bylo rozhodnuto, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Doba trvání zajištění byla podle § 46a odst. 5 zákona o azylu prodloužena do 3. 3. 2026.
13. V žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 4. 2. 2026 č. j. OAM-1206/BA-BA01-VL15-PZ-2025 žalovaný předně vycházel ze zjištění, že rozhodnutím ze dne 24. 10. 2025, které nabylo téhož dne právní moci, č. j. OAM-1206/BA-BA01-BA06-Z-2025 byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to na dobu 110 dnů, konkrétně do 9. 2. 2026. S ohledem na skutečnost, že se blíží konec doby stanovené příslušným rozhodnutím, nicméně ještě nedošlo k uplynutí maximální doby zajištění žalobce ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu, tedy 180 dnů, posoudil, zda je nutné přikročit k prodloužení zajištění žalobce nad aktuálně stanovenou dobu. Dále uvedl, že na důvodech zajištění žalobce uvedených v rozhodnutí o jeho zajištění č. j. OAM-1206/BA-BA01-BA06-Z-2025 se nic nezměnilo a z postupu žalobce je nadále zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byla ohrožena realizace rozhodnutí správního orgánu o žádosti ve věci mezinárodní ochrany, a to zejména následné vycestování z České republiky. Žalovaný zdůraznil, že žalobci dne 6. 10. 2025 byl rozsudkem Okresního soudu v Kroměříži č. j. 2 T 87/2025-392, který nabyt právní moci 6. 10. 2025, uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu 18 měsíců, tj. do 13. 4. 2027. Nadto je žalobce dle § 54 odst. 2 zákona o azylu povinen do 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany z území České republiky vycestovat. Žalovaný poukázal také na to, že pokud by žalobce nebyl zadržen policií, zjevně by ve svém nelegálním pobytu v České republice pokračoval. Je veden v

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

schengenském informačním systému (SIS) jako státní příslušník třetí země, kterému byl odepřen vstup a pobyt na území členských států EU s platností do 14. 4. 2027, a to na základě údaje zadaného Českou republikou a je rovněž veden v evidenci nežádoucích osob s platností do 13. 4. 2027. Žalovaný uvedl, že žalobce byl povinen učinit veškeré potřebné kroky k vycestování po uložení trestu vyhoštění, vycestovat měl nejpozději do 16. 10. 2025, což však zjevně neučinil a na území České republiky pobýval po uplynutí doby k vycestování nelegálně. Žalobce nedisponuje ani cestovním dokladem, jeho ztrátu nijak neřešil a nový doklad se ani nepokoušel zařídit. Žalovaný dále vycházel ze zjištění, že žalobce byl v České republice jednou pravomocně odsouzen za přečin ublížení na zdraví, výtržnictví a krádeže. Neuvedl žádné objektivní překážky vycestování do vlasti ve vztahu ke státním orgánům nebo bezpečnostním složkám země původu, prohlásil, že mu ve vlasti asi nic nehrozí. V České republice nemá nikde nahlášenou adresu, sdělil, že přebývá na ulici. O mezinárodní ochranu požádal až po zadržení Policií České republiky, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný dospěl na základě uvedených skutečností k závěru, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo motivováno pouhou snahou žalobce jakkoliv zmařit nucený návrat do vlasti a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet. Konstatoval, že již vydal rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutím ze dne 28. 1. 2026 č. j. OAM-1206/BA-BA01-K07-2025 mezinárodní ochranu žalobci neudělil v žádné její formě. Po pravomocném ukončení řízení, respektive po pozbytí postavení žadatele o mezinárodní ochranu bude žalobce povinen z České republiky vycestovat. K tomu dodal, že v současné době má žalobce možnost podat proti vydanému rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany opravný prostředek s odkladným účinkem. Na tomto místě soud poznamenává, že dle informačního systému zdejšího soudu žalobce proti uvedenému rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2026 č. j. OAM-1206/BA-BA01-K07-2025 podal žalobu. O žalobě zatím není rozhodnuto.

14. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný dále učinil závěr, že zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu žalobci uložit nelze, neboť na území České republiky nemá žádné rodinné vazby, stále nemá uspokojivou finanční situaci, žádnou platnou a kontaktní adresu, která by mohla být přijata jako záruka toho, že se na ni bude skutečně zdržovat a bude správnému orgánu poskytovat potřebnou součinnost. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu se žalovaný dále zabýval délkou doby, na kterou bude zajištění žalobce prodlouženo. K tomu uvedl, že vzal v úvahu zejména skutečnost, že v souladu s § 32 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o azylu, může žalobce ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí podat žalobu proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a tato žaloba má podle § 32 odst. 2 zákona o azylu odkladný účinek, přičemž podle § 46a odst. 15 písm. a) zákona o azylu se pro účely zajištění osoba zajištěná podle tohoto ustanovení považuje za žadatele o udělení mezinárodní ochrany i po uplynutí lhůty pro podání žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany, a to až do okamžiku, než bude ministerstvem zjištěno, zda žaloba proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany byla podána, avšak nejdéle 10 pracovních dnů. Jak výše uvedeno, žalobce podal žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě k poštovní přepravě dne 19. 2. 2026, soudu byla doručena 23. 2. 2026. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z toho, že lhůta pro podání žaloby bude končit dnem 21. 2. 2026. Vycházel dále z toho, že na zjištění, zda žalobce žalobu podal nebo nepodal, je ze zákona dalších 10 pracovních dnů, což

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

je do dne 3. 3. 2026 včetně a s ohledem na výše uvedené uzavřel, že dobu trvání zajištění prodloužil o 22 dnů, tedy do 3. 3. 2026, přičemž doba prodloužení stále spadá do možné maximální 180denní lhůty pro zajištění žalobce. Prodloužení zajištění žalobce do 3. 3. 2026 znamená, že celkem je žalobce zajištěn na 132 dnů s tím, že kdykoliv však vyvstanou důvody pro ukončení zajištění, bude žalobce bez zbytečného odkladu ze zajištění propuštěn, jak vyplývá z § 46a odst. 13 zákona o azylu.

15. Podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
16. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutí ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
17. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu, ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.
18. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudil, tedy i jaké důvody jej vedly k prodloužení doby zajištění žalobce a proč toto další zajištění bylo nezbytné. K tomu soud poznamenává, že judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat (viz rozsudky NSS č. j. 1 As 90/2011-124, č. j. 2 As 115/2013-59). Uvedené lze vztáhnout i na rozhodnutí žalovaného v posuzované věci.
19. Dle názoru soudu v souladu s ustálenou judikaturou žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůvodnil prodloužení zajištění nezměněnými skutkovými okolnostmi od vydání prvního rozhodnutí o zajištění žalobce s výjimkou skutečnosti, že v mezidobí vydal rozhodnutí ze dne 28. 1. 2026 č. j. OAM-1206/BA-BA01-K07-2025, jímž žalobci neudělil mezinárodní ochranu v žádné její formě. Žalobce včas podal proti rozhodnutí žalobu u Krajského soudu v Ostravě. Žalobu podal k poštovní přepravě 19. 2. 2026 a soudu byla doručena 23. 2. 2026. O žalobě zatím není rozhodnuto. Žalovaný objasnil konkrétní okolnosti věci ve vazbě na pobytovou historii žalobce, zdůraznil, že přestože Okresním soudem v Kroměříži mu byl rozsudkem ze dne 6. 10. 2025 č. j. 2 T 87/2025-392, který nabyl právní moci 6. 10. 2025,

uložen trest vyhoštění z území České republiky do 13. 4. 2027, přičemž lhůta k vycestování mu byla prodloužena do 16. 10. 2025, nevycestoval. Je veden v schengenském informačním systému SIS jako státní příslušník třetí země, kterému byl odepřen vstup a pobyt na území členských států EU, s platností do 14. 4. 2027, a to na základě údaje zadaného Českou republikou a je rovněž veden v evidenci nežádoucích osob s platností do 13. 4. 2027. Žalobce žádné kroky potřebné k vycestování po uložení trestu vyhoštění neučinil. O udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií České republiky, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Žalobce dle názoru soudu jasně vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů České republiky. I dle názoru soudu nelze oprávněně očekávat, že by se žalobce v případě umístění do otevřeného pobytového střediska na jeho jednání cokoliv změnilo a byl by správnímu orgánu k dispozici, nadto za situace, kdy jeho žádosti ve věci mezinárodní ochrany nebylo vyhověno. V napadeném rozhodnutí se žalovaný v dostatečné míře vypořádal s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu a soud uzavírá, že i dle jeho názoru nadále zde není žádná záruka, že by žalobce plnil všechny povinnosti spojené se zvláštním opatřením a se správními orgány spolupracoval. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudil, tedy i jaké důvody jej vedly k prodloužení doby zajištění žalobce a proč toto další zajištění je nezbytné. K námitce žalobce, že jeho vyhoštění není realizovatelné a že jsou zde objektivní překážky vycestování v podobě válečného konfliktu na Ukrajině, soud zdůrazňuje, že žalobce jako místo posledního bydliště na Ukrajině uvedl obec R. P. X v Zakarpatské oblasti, kde žijí jeho příbuzní. Ústavní soud v usnesení II. ÚS 2828/24 kromě jiného uvedl, že podle aktuální judikatury Soudního dvora Evropské unie, Evropského soudu pro lidská práva, ani soudních orgánů České republiky není extradice na území Ukrajiny plošně vyloučena a je třeba vyhodnotit každý konkrétní případ individuálně. Žil-li žalobce před odjezdem z vlasti v Zakarpatské oblasti, která dle mnohých veřejně dostupných zdrojů nebyla válečným konfliktem vyvolaným Ruskou federací zasažena v míře intenzity, která by pro žalobce v případě návratu znamenala přímé ohrožení jeho života, nelze dospět k závěru, že by k vyhoštění žalobce nemohlo dojít. Co se týká obav žalobce z mobilizace, pak lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž samotné plnění branné povinnosti v regulární armádě demokratického právního státu, jež je v souladu s vnitrostátním i mezinárodním právem, nelze bez dalších souvislostí považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 19/2020-45). Dle názoru soudu tedy ani vyhoštění žalobce do státu, v němž podléhá branné povinnosti za uvedených podmínek, nelze považovat za porušení mezinárodních závazků České republiky. Službu v armádě Ukrajiny, která se brání ruské agresi, zcela jistě lze považovat za plnění branné povinnosti v armádě, jež je v souladu s vnitrostátním i mezinárodním právem.

20. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem, je přezkoumatelné. Soud neshledal žádný s žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
21. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému

prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 6. března 2026

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně